

igapääw sindude ülesöpidamiselks sulutab. Jah, Prantsuse kuningas ei võiks sedagi mäksa, mis verblased üksjä mäksavad, mis siis veel rääkida kaarnatest, lõukestest, harakatest ja teistest sindudest. Kui nüüd Jumal nende eest auusaaste mured peab, kas siis inimene tohib meeles äraheita kartes, et temale kattet, teidust ehit muud tarividust ei peaks antama? — Jälle teist puhku nägi Lutherus lindu istuva lepa ladval, wöttis kohre kübera oma peast ja ütles auni-pakuval kombel: „Tere Jumaleme, kallis õppetaja! Kül olen isegi wana õppetaja, aga ei tohi salata, teie tarkuse ma 'p ole veel käte saanud!“ (Waata, see tähendas nii palju: ma olen palju õppind, tean mõnda, aga see ei ole veel südames ja elus töeks saanud, et Jumalale vean murepidamist tallele panema!) — Nõnda ütles õnnis Jumala mees ka: Jumal teab fölk hantvärgid ja kätte tööd häastri ära; paremine, kui rätsep vaskaks, teeb ta kue hirvi selga, et see eluajakö teed-

tab ja ei ole enam tarvis lappida; paremine kui kingsep teeb ta loomale kingad jalga — annab temale labju; need on otsekui ued, kui loom ju sureb; paremine kui mäslma kükad ehit reategijad keedab ta leent ja küpsetab leiba, päike on tema käe vägewam kui fölik tuli paaja al. — Siis pangge viimaks sest aðjast veel tähele mõned

Küsimised ja kostimised.

1. Oh õölge, lauljad linnuked,
Kus on see mees, kes aitab teid?
Ja kus on teie varjupaigad,
Kui sügav lum katab maad?
Kui nälg on, kust siis leiba saatet,
Et oma hinnu vtsa sõõte?
„Meil 'p ole muud, kui kindel meet
Ja lootus: Jumal elab veel!“
2. Kes teeb teid igapääw nii julgeko?
Teil 'p ole rahva kopifast! —
Kes teeb teid iga tahes rõõmsaks?
Mis mailm nüuab prassimist! —
Oh rõõmsad lauljad: kes on? õölge,
Kuist leian teda? juhatage!